

ved et bestemt Exempel — at, da Ringkjøbing Præstekald for kort Tid siden var ledigt, var der ved Udløbet af den Tid, inden hvilken Ansøgninger kunde indsendes, kun indgivet to saadanne og af disse to Ansøgere var kun den ene berettiget til at søge det, eftersom den anden kun havde anden Karakter, og den, der søgte Embedet, og som var berettiget til at søge det, var Kandidat fra 1873. Jeg vil dertil sige, at da Ministeriet af de foreliggende Oplysninger skjønnede, at det ikke var ønskeligt, at nogen af de to Kandidater som søgte Kaldet, overtog det, maatte det selv gjøre sig Umage for at opsøge en anden, som bevægedes til at overtage det. Deraf vil det ses, at Antallet nu er begrændset, og derved briste jo til dels de Forudsætninger, fra hvilke det ærede Medlem er gaaet ud. Paa den anden Side kan der i enkelte Tilfælde være et langt større Antal, ja af indtil 50 Ansøgere, men det er kun meget store Kald og Kald, som paa en særegen Maade have tiltrukket Ansøgerne, hvorom dette gjælder. Det ærede Medlem, som først havde Ordet, raadebde mig til ikke at søge Garantier i Valget af de tre Kandidater, men derimod at søge andre Garantier. Men det ærede Medlem nævnte ikke, hvilke disse Garantier skulde være; og for at tage dette Forslag under nærmere Overveelse, vil det i alt Fald være nødvendigt, at det ærede Medlem forklarer sig lidt nærmere og paa dette Punkt belyser, hvad det er, han har tænkt sig, der skulde afgive Garantierne. — Udvidelse af Valgretten til ugift Kvinder, som ere i en selvstændig Stilling, kan jeg ikke se, der kan være Noget at indvende imod; naar man overhovedet tager Kvindene med, saa kunde det maaste være urimeligt at gjøre det at være Enke til et Privilegium i saa Henseende. Det er et Spørgsmaal, hvori jeg skal være meget villig til at være imødekommende. Endnu vil jeg omtale en Yttring af et æret Medlem. Det ærede Medlem (Johansen) vilde nemlig have, at man ogsaa ved denne Lov skulde sørge for, at der kunde blive Seilighed til at blive fri for en Præst, dersom man var misfornøiet med ham, og det ærede Medlem antydede tillige, at Menigheden upaatvivelig i adskillige Tilfælde vilde være villig til at yde Offre for at blive fri for Præsten. Dertil vil jeg kun bemærke, at er der virkelig nogen Trang til at blive af med en Præst, og dette godtgjøres for Ministeriet, saa kan man være sikker paa, at man vil finde Imødekommen i den Henseende fra Ministeriets Side, men jeg føler mig ogsaa overbevist om, at det ærede Medlem ikke kan ville, at man skal gaa let frem i den Henseende, og naar Prøven skal være Offre fra Menighedens Side, saa bliver det atter nødvendigt, at man faar noget nærmere at vide, hvilke Offre man da tør vente i saa Henseende.

S. Pedersen: Da den høitærede Minister ikke fandt, at min Angivelse af Ansøgningernes Antal passede med Nutiden, saa skal jeg tillade

mig at oplyse, at min Kilde er en Optegnelse, som jeg som Medlem af Udvalget betragtede denne Sag i en tidligere Samling har haat Leilighed til at se. Jeg tror, det var i 1865, men Forholdene kunne jo have forandret sig betydeligt siden den Tid. Den Gang var imidlertid, saa vidt jeg mindes, Gjennemsnittallet af Ansøgningerne til samtlige Præstekald lidt over 24. Jeg mindes vel ogsaa, at der i Genhold til de Oplysninger, som bleve givne i denne Fjerdeoptegnelse, var ikke saa ganske saa Kald, navnlig i Sjælland, hvor Antallet af Ansøgningerne var aldeles forsvindende, ja, der gaves endog eet Kald — som er mig temmelig velbekendt, og som jeg vil anføre for at være om ikke et af de bedste, saa dog et af de bedre og middelgode Kald —, som havde en paafaldende ringe Tiltrækning. Jeg maa antage, at det er de lokale Forhold, som have bevirket, at man har ligesom en vis Skræk for det Udhyrne af Landet, hvor jeg hører hjemme, thi det kan ikke være Indtægterne ved Kaldet, der kunne være det Bestemmende. Men det er ligesaa vist, at der paa andre Steder i Landet er ganske enkelte Kald, om hvilke der altid ville være overmaade saa Ansøgere; der er mange Steder navnlig paa Øerne og paa Østkysten af Sjælland et meget betydeligt Antal Ansøgere som Gjennemsnit, og forudsat, at Tallet nogenlunde holder sig — jeg erkjender selv, at der har fundet en Nedgang Sted siden den Tid, — altsaa forudsat, at denne Nedgang ikke har været ganske betydelig, mener jeg, at man uden Fare kunde sætte et større Tal af Medlemmer, give et friere Spillerum for Valgbarhed og derved gjøre det muligt, at den Meddelagtighed, der gives Menigheden, sik Noget at betyde. Det er en Selvsølge, at, hvor der ikke haves mere end to Ansøgere, kan Ministeren ikke være forpligtet til at skaffe flere, end der melder sig, men man kunde tænke sig en vis Kvotapart af Ansøgerne; jeg vil ikke gaa saa vidt som min ærede Nabo til Vestre (Johansen), der nævnte $\frac{2}{3}$. Det kunde i mange Tilfælde blive en urimelig Mængde at vælge imellem. Med Hensyn til de Garantier, som Ministeren fandt skulde træde i Stedet for hvad her er foreslaet, saa mente jeg, at de antydedes i mine Bemærkninger, idet jeg hentydede til det indirekte Valg, navnlig et Menighedsudvalg, fremkommet ved Minoritetsvalgmaaden; det giver efter min Mening Sikkerhed for, at de forskellige Afstigninger indenfor Menighedens egen Kreds i firkeltig Retning kunne blive repræsenterede i dette Udvalg og for saa vidt et saadant Menighedsudvalg med betydelig Majoritet, kvalificeret Majoritet, udtalte sig til Gunst for en Mand, mente jeg, at der var Sikkerhed for, at dette var et Udtryk for Menighedens Ønske, og naar tillige Regeringen havde Ret til at udskyde et saa betydeligt Antal, finder jeg ogsaa, der var den nødvendige Garanti for Kirkestyrelsen, for at de Egenstaber, som maatte kræves, fandtes blandt dem, der vare indstillede.